

Sygn. akt I NKRS 137/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Paweł Księżak

w sprawie z odwołania K. C.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z 13 maja 2021 r.
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na cztery
stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone
w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 771,

z udziałem D.B., P. G. i J. Ż.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 16 lutego 2022 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej także: KRS lub Rada) uchwałą
nr (...)/2021 z 13 maja 2021 r. (dalej także: Uchwała), działając na podstawie art. 3
ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa
(t.j. Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS) postanowiła:

1. przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie D. B., P.G., M. S. i J.Ż. do pełnienia urzędu na cztery stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.;

2. nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie K.C., R. F., T. G., T.K., M. K., A. M., A.N., E.P., M. P. i Ł.P. do pełnienia urzędu na cztery stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.

Na cztery wolne stanowiska asesorskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r. pod poz. 771, zgłosili się:

1. D.B. – referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w W.,
2. K. C. – referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.,
3. R. F. – asystent specjalista do spraw orzecznictwa w Naczelnym Sądzie Administracyjnym,
4. T. G. – starszy asystent sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym,
5. P. G.– starszy asystent sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym,
6. T.K. – radca prawny,
7. M.K. – starszy asystent sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym,
8. A.M.– prokurent w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.,
9. A.N. – asystent specjalista do spraw orzecznictwa w Biurze Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego,

10. E. P. – referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.,

11. M.P. – starszy asystent sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.,

12. Ł. P. – starszy asystent sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym,

13. M. S. – starszy referendarz sądowy w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W.,

14. J. Ż.– starszy asystent sędziego w Naczelnym Sądzie Administracyjnym.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, na posiedzeniu 10 maja 2021 r., przeanalizował zgromadzone w sprawie materiały, omówił kandydatury, odbył naradę, przeprowadził głosowanie i bezwzględną większością głosów przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendowania na cztery stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. (M.P. 2020, poz. 771) kandydatur D.B., P. G., M.S. i J. Ż.

13 maja 2021 r. odbyło się posiedzenie KRS, podczas którego Rada stwierdziła, że kandydaci biorący udział w konkursie spełniają wymagania formalne, określone w art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 1-4 oraz art. 6a § 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. 2021, poz. 137; dalej: p.u.s.a.). Rada kierowała się również wymogiem posiadania odpowiedniej wiedzy prawniczej wynikającym z art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. oraz kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS oraz uwzględniła: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej, prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty

dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.

Krajowa Rada Sądownictwa, dzieląc stanowisko zespołu, postanowiła, że przedstawi Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie na cztery wolne stanowiska asesora sądowego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. kandydatów, którzy w głosowaniu uzyskali następujące wyniki:

1. D.B. z 12 głosami „za”, braku głosów „przeciw” i 3 głosami wstrzymującymi się,
2. P.G. z 15 głosami „za”, braku głosów „przeciw” i 1 głosem „wstrzymującym się”,
3. M.S. z 13 głosami „za”, braku głosów „przeciw” i 2 głosami „wstrzymujących się”,
4. J. Ż. z 15 głosami „za”, braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”.

Kandydatura K. C. uzyskała 4 głosy „za”, braku głosów „przeciw” i 12 głosach „wstrzymujących się”.

K. C. wniosła od tej uchwały odwołanie zaskarżając ją w punkcie 1 w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko asesora kandydatury D. B., P. G. i J.Ż. i w punkcie 2 w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie kandydatury odwołującej się. Odwołująca się zarzuciła zaskarżonej uchwale naruszenie:

1. przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 34 ust. 1, 3 i 4 i art. 35 ust. 2 u.KRS w związku z § 19 ust. 8 i 9 uchwały nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 24 stycznia 2019 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. 2019, poz. 192 ze zm.; dalej także: Regulamin KRS), poprzez przeprowadzenie prac Zespołu członków Krajowej Rady

Sądownictwa (dalej także: Zespół), ocenę kandydatów przez ten Zespół i sporządzenie stanowiska Zespołu, jak i protokołu z posiedzenia Zespołu w dniu 10 maja 2021 r., bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Zespołowi i Radzie oraz dokonanie tej oceny przez Zespół w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem;

2. art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 3 i art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w związku z § 9 ust. 1, 2, 3 i 4 Regulaminu KRS poprzez nierzetelne ustne przedstawienie kandydatury odwołującej się na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, w szczególności wbrew powinności oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej;

3. art. 33 ust. 1 w związku z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez dokonanie oceny kandydatury odwołującej się bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji kandydatki i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów (w szczególności pominięcie przy rozpatrywaniu poszczególnych kryteriów stażu pracy kandydatki – doświadczenia zawodowego związanego ze stosowaniem prawa administracyjnego oraz doświadczenia związanego z samodzielnym stanowiskiem orzecznictwem);

4. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez: a) sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur odwołującej się i części uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura odwołującej się jest gorsza od kandydatury D. B., P. G. i J. Ż.; b) brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, niewskazanie precyzyjnych kryteriów, jakimi kierowano się przy wyborze kandydatów rekomendowanych, a następnie

przedstawionych Prezydentowi RP i kandydatów, którzy nie uzyskali takiej rekomendacji, a w konsekwencji nie zostali przedstawieni Prezydentowi RP, w tym kandydatury odwołującej się; c) oparcie uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, pomimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy;

5. przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a. poprzez przyjęcie przez Radę, że kandydatka nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, przez co nie spełnia kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym powołanie jej do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w wojewódzkim sądzie administracyjnym;

2. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, to jest brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi RP przedstawiono wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku asesora Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. m.in. D.B., P. G. i J.Ż., a nie kandydatki.

W odpowiedzi na odwołanie P. G. wniósł o jego oddalenie w zakresie w jakim odwołująca się kwestionuje punkt 1 zaskarżonej uchwały w części dotyczącej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie jego kandydatury na stanowisko asesora.

Również Krajowa Rada Sądownictwa wniosła o oddalenie odwołania jako bezzasadnego i pozbawionego podstaw. W szczególności odwołująca się, zdaniem Rady, nie wykazała, aby Rada dopuściła się naruszenia prawa. Uchwała, od której zostało wniesione odwołanie, zapadła w ramach przysługujących KRS ustawowych kompetencji, na podstawie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych i przy

zastosowaniu relewantnych przepisów, a złożone odwołanie stanowi jedynie bezzasadną polemikę ze sformułowaną przez Radę oceną kwalifikacji poszczególnych kandydatów biorących udział w zaskarżonym postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 u.KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów w sądach administracyjnych.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak: wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd asesora przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał KRS obejmuje wyłącznie badanie czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania

sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści.

Zauważyć jednocześnie należy, że stosownie do normy art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 7 maja 2019 r., I NO 12/19: „Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie nie działa instancyjnie, nie prowadzi postępowania dowodowego ani jego nie ponawia i nie poszerza. Tym samym jest związany ustalonym w sprawie stanem faktycznym, a sprawę rozpoznaje w granicach odwołania. Wobec tego (argument z art. 398³ § 1 *in fine* k.p.c.) odwołanie można oprzeć na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie lub też na podstawie naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy”.

Ponadto odnotować należy, że podstawą odwołania może być wyłącznie zarzut dotyczący sprzeczności uchwały z prawem. Konsekwentnie, czynność dokonana przez zespół Rady nie może stanowić samoistnej podstawy zaskarżenia odwołaniem do Sądu Najwyższego, gdyż podlegają mu tylko uchwały Rady w granicach określonych w art. 44 ust. 1 u.KRS. Jak słusznie podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12: „zespół jest wewnętrzną jednostką organizacyjną Rady, wyznaczoną ad hoc przez Przewodniczącą Rady spośród jej członków w celu przygotowania sprawy indywidualnej do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym Rady (art. 31 ust. 1 ustawy o KRS). Nie są więc dopuszczalne zarzuty odwołania od uchwały Rady skierowane wprost do stanowiska zespołu”.

Zgodnie z powyższym zarzuty odwołania mogą być skierowane tylko w odniesieniu do uchwały Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12). Jednocześnie podkreślić należy, że mogą one obejmować naruszenie art. 34 ust. 3 u.KRS, w szczególności, jeśli podniesiony zostaje zarzut braku wszechstronnego rozważania sprawy, będący konsekwencją określonych

zaniedbań ze strony zespołu Rady (por. wyrok Sądu Najwyższego z 2 lutego 2021 r., I NKRS 21/21).

Zauważyć ponadto należy, że Rada nie jest związana stanowiskiem zespołu, zaś dokonując wyboru kandydatów do przedstawienia Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie w konkretnym postępowaniu nominacyjnym, dysponuje całością dokumentacji kandydatów. Nic nie wskazuje, aby w ocenianym postępowaniu było inaczej. Ponadto podkreślić należy, że rekomendacja zespołu jest jednym z dowodów zgromadzonych w postępowaniu, nie ma przy tym ani charakteru decydującego, a tym samym nie przesądza o treści decyzji podejmowanej przez Radę.

Z powyższych względów podniesione przez odwołującą się zarzuty dotyczące postępowania przed zespołem Rady, nie mogą zostać uwzględnione.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 3 i art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS w zw. z § 9 ust. 1, 2, 3, i 4 Regulaminu KRS sprowadzający się do nierzetelnego ustnego przedstawienia kandydatury odwołującej się na posiedzeniu Rady. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że wskazane przez odwołującą się przepisy § 9 ust. 1, 2 i 3 Regulaminu KRS dotyczą sposobu procedowania na posiedzeniu Rady przez jej Przewodniczącego, a tym samym nie odnoszą się do kwestii przedstawiania kandydatur na posiedzeniu Rady przez referenta. We wskazanym zakresie zarzut odwołującej się jest więc całkowicie chybiony.

Stosowanie zaś do § 9 ust. 4 Regulaminu KRS referent przedstawia zwięźle stan sprawy, zaznaczając okoliczności istotne dla podjęcia uchwały przez Radę, stanowisko zespołu lub komisji oraz odpowiada na pytania członków Rady. Na podstawie uzasadnienia odwołania nie można ustalić, dlaczego zdaniem odwołującej się jej kandydatura została przedstawiona nierzetelnie, w szczególności biorąc pod uwagę, że – jak zauważył uczestnik postępowania – „kandydatury wszystkich osób, które zgłosiły się do postępowania w sprawie obsadzenia czterech wolnych stanowisk asesorskich w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W. zostały przedstawione w sposób zwięzły” (k. 58 *verte*). Następnie zaś uczestnik postępowania wskazał, że „[o]bie kandydatury zostały zaprezentowane według analogicznego schematu: 1) wskazanie wykształcenia (...),

2) przebieg kariery zawodowej (...), 3) uczestnictwo w szkoleniach i publikacje naukowe, 4) deklarowana znajomość języka obcego, 5) przedstawienie opinii kwalifikacyjnych, 6) przedstawienie opinii Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. 7) przedstawienie wyników głosowania członków zespołu Krajowej Rady Sądownictwa wraz z informacją o udzieleniu lub braku rekomendacji” (k. 58 *verte*). Konsekwentnie nie sposób uznać, że kandydatura odwołującej się została nierzetelnie przedstawiona podczas posiedzenia Rady, w szczególności na podstawie nieprzejrzyistych kryteriów, które nie odpowiadały zasadzie równego dostępu do służby publicznej, zasadzie równego traktowania oraz zasadzie demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Niezasadny w ocenie Sądu Najwyższego pozostaje również zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, w tym przez pominięcie kwalifikacji zawodowych odwołującej się. Jak wynika z powyższych rozważań kandydatura odwołującej się została zaprezentowana podczas posiedzenia Rady w sposób odpowiadający przepisom prawa. Również w uzasadnieniu Uchwały kandydatura odwołującej się przedstawiona została w sposób zgodny z przepisami prawa, a także odpowiadający przejętemu przez Radę sposobowi przedstawienia pozostałych kandydatur. Jednocześnie przypomnieć należy, że poza kognicją Sądu Najwyższego pozostaje ocena okoliczności, jakie spowodowały, że przyjęte przez Radę, zgodne z prawem, kryteria przybrały postać niekorzystną dla odwołującej się. „Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Rady. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury decyzyjnej istotne jest to, że miały charakter wymierny i przemawiały na niekorzyść odwołującej się” (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09).

Stosownie do powyższego za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie Uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite kryteria ustawowe, a także oparcie Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych. Jak wynika z uzasadnienia

Uchwały Rada uwzględniała wszystkie udokumentowane kwalifikacje i osiągnięcia zawodowe odwołującej się, zaś dokonana na tle pozostałych uczestników całościowa ocena odwołującej się uwzględniła wszystkie okoliczności konkursu. Jednocześnie zauważyć należy, że „z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów trzeba przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydatów wybranych przez Radę. (...) Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur, biorąc przy tym pod uwagę także stanowisko zespołu. Nie przemawiają za tym bowiem ani reguły wnioskowania logicznego, ani żadne domniemanie faktyczne” (wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14). Stosownie do powyższego za wystarczające w kontekście realizacji przez Radę obowiązku wynikającego z art. 42 ust. 1 u.KRS uznać należy wyjaśnienia Rady przedstawione w zaskarżonej Uchwale, w szczególności na s. 28-31 (k. 31-34), w tym także w zakresie oceny kryterium, jakim jest poparcie środowiska sędziowskiego.

Nie ma również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 6a § 1 pkt 1 w zw. z art. 6 § 1 pkt 6 p.u.s.a., poprzez przyjęcie przez Radę, że kandydatka nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej. Tezie tej jednoznacznie przeczy treść Uchwały, w której Rada *expressis verbis* stwierdziła: „[u]czestnicy postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska asesorskiego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w W., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru” (a zatem również te wynikające ze wskazanych przepisów, k. 30). Konsekwentnie w podsumowaniu części prezentującej kryteria przyjęte przy ocenie kandydatów Rada nie przyjęła, że odwołująca się nie wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, lecz że uczestnicy postępowania nierekomendowani do powołania na stanowisko asesora, „nie legitymują się tak wyróżniającym poziomem wiedzy w dziedzinie administracji

publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej”, jak rekomendowani kandydaci (k. 35).

Co się tyczy zarzutu naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, wskazać należy, że nie został on w jakikolwiek sposób uzasadniony, a przez to Sąd Najwyższy nie może jego rozpoznać. W istocie odwołująca się w uzasadnieniu odwołania nawet nie nawiązała do jego treści. Konsekwentnie niejasne jest na czym jej zdaniem miałyby polegać błędna wykładnia wskazanych przepisów.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.